8.7.1965
ג 4/1

DOC 06529

הופעה אחרונה

הופעתו הפומבית האחרונה של משה שרת — ב־וועידת מפלגת פועלי ארץ־ישראל, 18 בפברואר 1965 — היתה דראמאטית ומרשימה ביותר. בוועידה זו של מפלגתו התייצבו, לראשונה באופן גלוי, שני מחנות (הרוב והמיעוט) זה כנגד זה, כאשר בראש האחד עומד לוי אשכול ובראש האחר — ד. בן־גוריון. הוועידה הגיעה לשעות־השיא שלה, כאשר משה שרת הובא, לפי בקשתו, לבמת „היכל התרבות" כשהוא ישוב על כסא־גלגלים. האיש היה חולה קשה והיו ששידלוהו להימנע מן המאמץ. אך הוא עמד על דעתו — וגבר על ידידיו, ואף על הוועידה, אותה כבש בנאום נרגש, אמיץ ורב־תוכן. באותו מעמד ניהל מ. שרת ויכוח נוקב עם ד. בן־גוריון בעיקר בשאלות ה„פרשה" וה„מערך". בין השאר אמר: „התנועה חייבת לשאוב השראה מן ה־מנהיג — המנהיג איננו יכול להכניע את התנועה, ל־שתק את מחשבתה אך ורק בתוקף סמכותו העצומה" בנאום זה נשא מ. שרת תפילה, כי „המפלגה תצ מאוחדת ומלוכדת מן הוועידה".

אך אם עמדתו היסודית בענינים שעמדו על הפר בוועידה נתקבלה על דעת הרוב הגדול בוועידה — הר תפילתו לא נתקבלה. ימים אחדים לפני שהלך לעולמ — שמע על הפילוג במפלגת פועלי ארץ־ישראל.